

[Glistrup]

heder ihjel, som vil blive slået ihjel, hvis man ikke nu lemper på arveafgiften, så længe man kører med den nuværende inflations-, underskuds- og gældspolitik og den alt, alt, alt for høje beskatningspolitik ikke mindst på kapitalvindingsskatteområdet, som også skal med ind i billedet, men som det åbenbart er sværere og mere trægt at ændre på end på arveafgiften.

Dermed er jeg i og for sig også inde på, at jeg ikke bare forsvarer mig selv over for hr. Ole Olsen, men også forsvarer de konservative forslagsstillere, for det var da således, at hr. Ole Olsen nærmest miskrediterede de interesser, man varetog. Det er skam arbejdspladsernes interesser, man varetager. Den arveafgiftsbeskatning og de andre belastninger, som dette folketing har væltet ud over generationsskiftet, betyder, at mange virksomheder hindres i at vokse og grundlægge nye arbejdspladser, og for ikke så få virksomheders vedkommende betyder det, at de bliver slået totalt ihjel og skal enten nedlægge alle deres arbejdspladser eller kommer i hvert tilfælde kun til at genopstå med et begrænset antal arbejdspladser. Derfor er det, vi diskuterer her, bl. a. bekæmpelse af arbejdsløsheden, og det gør man ved at sænke arveafgifterne.

Så kom hr. Hagen Hagensen i sit indlæg ind på forslaget § 1, nr. 3, som ingen af os, som hr. Hagen Hagensen rigtigt sagde, havde fået tid til at tage med i vore indlæg inden for taletiden. Det er da ganske givet rigtigt, at det er en af skampletterne, at man har ladet en bestemmelse af den art stå igennem i så umådelig mange år uden overhovedet at regulere på beløbet 3.000 kr., som blev fastlagt i 1908. Man siger altså, at 3.000 kr. i dag er det samme, som 3.000 kr. var for 71 år siden, og det er det vitterlig ikke. Men det er faktisk et spørgsmål, når man nu endelig efter disse mange års forløb begynder at regulere ved denne bestemmelse, om så de konservative er gået langt nok. I hvert fald teknisk er de konservatives udformning af § 1, nr. 3, aldeles utilfredsstillende. Jeg tror også, at de konservative selv vil erkende, at den i hvert fald sprogligt skal ændres en del. Men mon ikke vi må gå videre, fordi det, der skal sammenlignes imellem, er, at hvis en mand dør og efterlader al sin løbende forsikring til sin kone, en livrente, en overlevelserente,

hvordan man nu har udformet det forsikringsteknisk, så skal der betales denne ekstra afgift efter arveafgiftsloven. Men hvis der er tale om en tjenestemand og der med andre ord bliver tale om en enkepension, som endda er dyrtidsreguleret, er der overhovedet ikke nogen afgift, og det er en forskelsbehandling, som ikke kan være rimelig. Mon ikke man når frem til de rigtige resultater på det område ved at sige, at den beskatning, der skal finde sted af forsikringer, det være sig løbende indkomstbeskatning af de beløb, der bliver udbetalt, eller en afgift på 25 eller 35 pct., hvad man nu opererer med i forsikringsskatteoven, ordner man under nutidens forhold udtømmende, overskueligt og gennemsigtigt gennem indkomstskattelovene og lader være med at lægge en arveafgift oven på disse forsikringer, der virker som nogle mærkelige hunde i nogle mærkelige spil kegler, når man skal til at køre disse forsikringsbeløb ind ved opgørelsen af et dødsbo, hvor de i virkeligheden ikke har noget som helst at skulle gøre. Derfor tror jeg, at vi nok – men det skal vi selvfølgelig tale nærmere med ministeren om – gør bedre i simpelt hen at få den bestemmelse fuldstændig ud af arveafgiftsloven og få beskatningen lagt over i anden lovgivning.

Men så kommer man til det, som hr. Hagen Hagensen også var inde på, med de fjernere slægtninge eller de helt ubeslægtede. Under nutidens forhold, hvor familiemønstrene med kollektiver og papirløse ægteskaber og med, at man er knyttet til folk igennem arbejdspladssfællesskab og til naboens børn, og hvad i alverden man er knyttet til, ligesom der kan være den, der har sagkundskab til at føre en virksomhed videre, er det utilfredsstillende at leve videre med disse meget, meget høje konfiskatoriske arveafgiftssatser, der er i § 2 C. Så hvis skatteministerens regnestykke i første indlæg her var rigtigt, kan der ikke ligge noget stort provenutab ved at slette § 2 C og § 2 B og sige, at man i alle tilfælde, uanset om man har vielsesattest på arvingen, om man har bevis for, at man er biologisk i familie med den pågældende, kan køre efter samme arveafgiftsbelastning.

Der er mangt og meget, som de konservatives forslag giver anledning til at se på, og derfor er det fortjenstfuldt, når regeringen ikke har kunnet enes om et forslag på dette